

DIMARTS XXIII DURANT L'ANY

HOMILIA A LA MISSA CONVENTUAL DELS MONJOS DE MONTSERRAT

11 DEL MATÍ DEL DIA 11 DE SETEMBRE DE 2012

CELEBRACIÓ DE LA DIADA NACIONAL DE CATALUNYA

Lectures: 1Co 7, 25-31 * Lc 6, 20-26

FER PINYA

L'endemà d'haver mort el cap de colla d'aquells quatre arreplegats que es deien deixebles de Jesús, la refinada aristocràcia religiosa de Jerusalem es devia pensar que ja s'havia acabat tot. Ara sabem que no, però ells s'ho podien creure.

Només que aquella colla de galifardeus (així els devien veure els magnats del moment a Jerusalem), al cap de pocs dies van sortir amb uns estirabots que ningú no s'esperava. Cap por de parlar en públic, eloqüència imparable, ardidesa encara més imprevisible... Les autoritats no se'n sabien avenir, però aviat es van adonar que allò es podia complicar i es van esverar força: els ho van prohibir tot! Sobretot: que no parlessin! Enmig d'aquelles trifulgues, com qui no vol la cosa, estava naixent l'Església de Déu. I és que, de fet, les altes esferes del moment no havien entès res del que estava passant. És que no comptaven amb l'Esperit Sant.

Aviat però, a l'Església van començar a aparèixer dificultats vingudes tant des de fora com des de dins mateix.

Les vingudes de fora es van precipitar i no pas mansament: Esclata la persecució i sense tardar gaire ens trobem amb el martiri del diaca Esteve; després, molt aviat, l'execució de l'apòstol Jaume...

També forces de dispersió sorgides de dins mateix apareixen disparitats, dissensions, oposicions. Els fidels es reuneixen per aclarir les coses i és el que anomenem Concili de Jerusalem. Poc després també sant Pau ha de cridar a l'ordre els bons cristians de Corint que es discutien, amb risc de fractura com diem ara: "*Jo sóc de Pau, jo sóc d'Apol·ló... però qui és Apol·ló i qui és Pau? ... és Déu qui us ha fet créixer!*". Davant de tot aquest desgavell, els primers cristians fan pinya. I això els salva, perquè ve de Déu.

Tot això (l'Església, vull dir) a empentes i rodolons, ja fa dos mil anys que dura, i n'ha passat de verdes i de madures. Més encara: per bé que el nostre temps no sigui cap bassa d'oli, també porta a dins un poderós mar de fons d'esperança que a vegades molt a la quieta, altres moments amb més esclat, transmet tanmateix sempre molt vigorós l'impuls de Déu.

* * * * *

Avui és **la Diada Nacional de Catalunya**. Fa 298 anys d'una derrota no superada: encara en patim les conseqüències. Potser ja seria hora d'aixecar el cap, no?. És veritat que sembla que a casa nostra estiguin a punt de sonar hores molt solemnes. Només hi ha una resposta a l'estil de la dels Apòstols. Quan va esclatar el primer entrebanc, els deixebles van fer pinya.

Fer pinya! Una expressió vinguda directament dels Castellans, i que és la imatge plàstica d'un poble que lluita i sap què vol. Quan el casteller posa les mans al castell, hi va amb tota la força i amb tota la il·lusió i per un moment deixa de banda totes les preferències i totes les diferències: El que importa és el castell! I quan l'anxaneta s'enfila esperitat, a vegades fins i tot plorant de por, no afluixa perquè vol arribar a fer l'aleta amb aquell posat tan seu, entre esporuguit i triomfal.

Igual fa l'escalador al moment que, tot ell calfred, toca la roca al peu de la via, tot el món desapareix i queden la pedra i ell, tot sols. És la clau de l'èxit. (No vull parlar de l'emoció d'assolir el cim!).

Sembla que estiguin a punt de sonar hores greus a casa nostra, amb dificultats que vindran des de fora, segur! Però també dificultats que sorgiran de dins mateix. És fàcil d'entendre, això. Aquí sí que serà l'hora de l'abnegació, de la renúncia a moltes preferències, si de debò aspirem a assolir allò que volem.

I seríem tan estúpids que, enxarxats en discussions menudes a l'andana, deixéssim que se'ns escapés el darrer tren?. En la nostra història, més d'una vegada l'absència, la picabaralla, l'omissió, ens ha jugat males passades d'incalculable gravetat. I d'això n'hauem de donar comptes!. Hi ha un pecat del qual no es parla gaire: el d'omissió. Però d'aquest sí que Déu ens en demanarà comptes i molt severament.

Els cristians tenim un nom que ens agermana: Crist!. D'aquí ve que ens diem cristians. També la nostra terra porta un nom que ens agermana. Per això ens diem catalans. No podem renegar de cap manera ni de Crist ni de la Pàtria. Segur que és Déu mateix qui ho vol així!.